

Илия — номер две

Пророчески характеристики

Jeff Pippenger

2023-09-27

В предишната статия ние определихме Илия като символ. В съгласие с правилата на Уилям Милър, „символите“ могат да имат повече от едно значение. Следователно Илия като символ може също да представлява едната част от двусъставния символ на Илия и Мойсей. Двусъставният символ на Илия и Мойсей преминава през цялата книга Откровение, и да има неувереност относно това какво представлява този двусъставен символ означава да има неувереност относно вестта в книгата Откровение, която се разпечатва непосредствено преди края на благодатното време. Поради тази причина сега ще разгледаме конкретно някои пророчески характеристики, които се отъждествяват със символа на Илия.

Имаме трима основни свидетели, чрез които да установим тези пророчески характеристики. Тези свидетели са пророк Илия, Йоан Кръстител и Уилям Милър, които вдъхновението определя като взаимозаменяеми символи.

„Хиляди бяха доведени да приемат истината, проповядвана от Уилям Милър, и Божии служители бяха издигнати в духа и силата на Илия, за да прогласяват вестта. Подобно на Йоан, предтечата на Исус, онези, които проповядваха тази тържествена вест, се чувстваха принудени да положат брадвата при корена на дървото и да призоват хората да принасят плодове, достойни за покаяние. Тяхното свидетелство бе от такова естество, че да събуди и мощно да въздейства върху църквите и да изяви истинския им характер. И когато бе прогласено тържественото предупреждение да бягат от бъдещия гняв, мнозина, които бяха свързани с църквите, приеха изцеляващата вест; те видяха своите отстъпления и с горчиви сълзи на покаяние и дълбока душевна мъка се смириха пред Бога. И когато Божият Дух почиваше върху тях, те съдействаха за прогласяването на вика: „Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът на Неговия съд.““
Ранни писания, 233.

На Илия, Йоан Кръстител и Милър бе даден особен дух, който ръководеше и определяше тяхното дело. Тяхното свидетелство беше „изчислено да събуди и силно да въздейства на църквите и да прояви“ „истинския характер“ на тези църкви. Било във времето на Ахав, на Йоан Кръстител или на Уилям Милър, църквите, към които се обръщаха, всички притежаваха лаодикийска слепота, толкова дълбока и мрачна, че вестта трябваше да бъде тъй пряка, както полагането на „брадва при корена на дървото“. Тя включваше известяването на края на благодатното време, което при Йоан Кръстител беше предупреждението за „гнева“, който щеше „да дойде“. Вестта на Милър, която прогласяваше: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава; защото настана часът на Неговия съд“, също беше предупреждение за идващия гняв.

„Гласът на Йоан се издигна като тръба. Неговото поръчение беше: „Извести на хората Ми престъплението им, и на дома Яковов греховете им“ (Исая 58:1). Той не беше придобил никаква човешка ученост. Бог и природата бяха неговите учители. Но беше нужен един, който да приготви пътя пред Христос, достатъчно смел, за да издигне гласа си като пророците от древността, призовавайки покварения народ към покаяние.“
Избрани вести, книга 2, 148.

Илия заповяда неговото поколение да избере в онзи ден дали ще служи на Бога или на Ваал, а това поколение не отговори нито дума, което се равнява на избор в полза на Ваал.

„Никога не е имало по-голяма нужда от верни предупреждения и изобличения, и от близко, право постъпване, отколкото именно сега. Сатана е слязъл с голяма сила, знаейки, че времето му е кратко. Той залива света с приятни басни, а Божият народ обича да му се говорят гладки неща. Грехът и беззаконието не се ненавиждат. Беше ми показано, че Божият народ трябва да положи по-твърди, решителни усилия, за да отблъсне настъпващия мрак. Тясното дело на Божия Дух е необходимо сега както никога преди. Трябва да се отърсим от безчувствеността. Трябва да се пробудим от летаргията, която ще се окаже наша погибел, ако не ѝ се противопоставим. Сатана упражнява силно, властващо влияние върху умовете. Проповедници и народ са в опасност да бъдат намерени на страната на силите на тъмнината. Сега не съществува такова нещо като неутрално положение. Всички ние сме решително или за правдата, или решително с неправдата. Христос каза: „Който не е с Мене, той е против Мене; и който не събира с Мене, разпилява.““ Свидетелства, том 3, 327.

Йоан нарече „покварения народ“ на своята история „рождби ехиднини“. В крайна сметка милеритите отъждествиха покварения народ на своята история с дъщерите на Вавилон. Независимо дали става дума за Илия, Йоан или Милър, никой от тримата не беше богослов. Всички те бяха призовани от обикновения житейски път.

„Истината, както е в Исус, както бе прогласена от Него, когато Той бе обгърнат от облака като възглавница, е действителност и истина в този наш ден и със същата сигурност ще обнови ума на онзи, който я приема, както е обновявала умове и в миналото. Христос е заявил: „Ако не слушат Мойсей и Пророците, то нито ще се убедят, ако и някой да възкръсне от мъртвите.“ (Лука 16:31).“

„Като народ ние трябва да приготвим пътя на Господа под върховното ръководство на Светия Дух за разпространението на евангелието в неговата чистота. Потокът на живата вода трябва да се задълбочава и разширява в своето течение. По всички полета, близо и далеч, хора ще бъдат призовавани от ралото и от по-обикновените търговски занятия, които в голяма степен занимават ума, и ще бъдат обучавани във връзка с мъже, които имат опит — мъже, които разбират истината. Чрез най-чудните Божии действия планини от трудности ще бъдат отстранени и хвърлени в морето. Нека се трудим като хора, които са изпитали силата на истината такава, каквато е в Исус.“

„В този период предстои поредица от събития, които ще разкрият, че Бог е господар на положението. Истината ще бъде прогласена с ясен, недвусмислен език. Онези, които

проповядват истината, ще се стремят да я удостоверяват чрез добре уреден живот и благочестиво поведение. И докато вършат това, те ще станат силни в отстояването на истината и в придаването ѝ на онова сигурно приложение, което Бог ѝ е дал.“

„Когато мъжете, които са познали и преподавали истината, се отклоняват към човешко разбиране и раздават на измамни умове своето собствено блюдо от басни, тогава е крайно време онези, които някога са били работници в евангелската дейност, но са били отклонени към управлението на ресторанти, хранителни магазини и други търговски направления на работа, да заемат своето място, прилежно да изучават Библиите си и със словото Божие в ръка да раздават библейската истина, духовната храна, в сътрудничество с небесните ангели. Това дело сега настойчиво призовава за работници по Божествено назначение. Тогава Всемогъществото ще каже на планините на трудността: Премести се и хвърли се в морето.“ Paulson Collection, 73, 74.

Илия, Йоан и Милър бяха и следователно представляват мъже, призвани от „по-обикновените“ „занятия“, защото „мъжете“, които по-рано са поучавали истината, в крайна сметка „се отклоняват към човешко разбиране и поднасят на измамените умове свое собствено блюдо от басни“. Обикновените мъже, които са призвани, ще дадат „сигурното приложение“ на библейското пророчество така, както „Бог го е дал“. Два пъти в този пасаж сестра Уайт определя „планините“ като „планини на трудностите“. Делото на тези мъже включваше снижаването на „всяка планина“. Делото, което се извършва от обикновените мъже, призвани от ралото на смирените обстоятелства, представлява делото на установяването на правилната библейска методология в противоположност на блюдата от човешки басни, които се поднасят от богословите на времето.

„Делото на Йоан Кръстител и делото на онези, които в последните дни излизат в духа и силата на Илия, за да събудят народа от неговото безразличие, в много отношения са едно и също. Неговото дело е образ на делото, което трябва да се извърши в този век. Христос ще дойде втори път, за да съди света в правда. Божиите вестители, които носят последната предупредителна вест, която трябва да бъде дадена на света, трябва да приготвят пътя за второто Христово пришествие, както Йоан приготви пътя за Неговото първо пришествие. В това подготвително дело „всяка долина ще се издигне, и всяка планина и хълм ще се сниши; кривото ще стане право, и неравните места — равнина“, защото историята ще се повтори и още веднъж „славата Господня ще се яви, и всяка твар ще я види заедно; защото устата Господни изговориха това.“ Southern Watchman, 21 март 1905 г.

Характеристиките на тримата реформатори, които Исаия посочи, са следните: всяка долина ще се издигне, всяка планина ще се сниши, кривото ще се изправи и неравните места ще станат равни. Пътят Господен, който се приготвя чрез издигането на долините, снижаването на планините и изправянето на кривото, а неравните места се правят равни, е древните пътеки.

Гласът на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя на Господа, направете прав в безводната земя друм за нашия Бог. Всяка долина ще се възвиси и всяка планина и хълм

ще се снишат; кривото ще стане право и неравните места — равнина. И славата Господня ще се яви, и всяка плът ще я види заедно; защото устата Господни изговориха това. Исаия 40:3–5.

Когато заядливите юдеи попитаха Йоан Кръстител дали той е Илия, Който трябва да дойде, той отговори, че не е, но след това отъждестви себе си с пасажа от Исаия.

И ето свидетелството на Йоан, когато юдеите изпратиха от Йерусалим свещеници и левити да го попитат: Кой си ти? И той изповяда и не отрече, но изповяда: Не съм Христос. И го попитаха: Тогава какво? Илия ли си ти? А той казва: Не съм. Пророкът ли си ти? И той отговори: Не. Тогава му рекоха: Кой си ти? За да дадем отговор на онези, които са ни изпратили. Какво казваш за себе си? Той рече: Аз съм глас на един, който вика в пустинята: Изправете пътя на Господа, както каза пророк Исаия. Йоан 1:19–23.

Приготвянето на „пътя Господен“ определя методологията, която ангелите насочиха Милър да разбере и приложи, за да подготви библиейското разбиране за „пътя“, по който човеците трябваше да ходят. Всяка „планина“ трябваше да бъде снишена, защото планините в библиейското пророчество представляват истини, които на пръв поглед изглеждат твърде трудни за разбиране. За да се разбере славната света планина от Данаил, глава единадесета, стих четиридесет и пети, която северният цар се опитва да завладее, трябва първо да се установи буквалната славна света планина в Ерусалим, която пророчески определя духовната славна света планина. За да се обясни планината, която е посочена като Армагедон, което означава планината на Мегидо, човек трябва да отиде при буквалния Мегидо. Пророческите трудности, представени като трудни, се отстраняват, когато се приложи принципът, че началото на едно нещо илюстрира края на едно нещо.

Методологията, представена от Исаия, спомената от Йоан и изложена от Милър, възвишава всяка долина. Независимо дали става дума за „долината на видението“ в Исаия двадесет и втора глава, „долината на мъртвите кости“ в Езекиил, или „долината на Йосафат“ в книгата на Йоил, методологията, която се основава върху правилното разбиране на характера на Христос, представен като Палмони — Чудният Броител в милеристката история, или като Алфа и Омега — чудният езиковед в нашата история, е онова, което възвишава пророческите истини, представени в „долините“ на Божието Слово.

Кривите неща, които трябва да се изправят, и неравните места, които се изглаждат, представляват делото по поправяне на обичаите и преданията, използвани от едно лаодикийско свещенство, за да поддържа своите отровни блюда с басни. Делото на Илия е ясно определено като представящо правилната библийска методология в противопоставяне на басните на богословите и свещениците. Това дело се извършва от „обикновени човеци“, а не от образованите свещеници и богослови. В пророческите характеристики на тези трима свидетели се съдържа и простият факт, че Илия, който предстои да дойде, ще бъде човек.

Това наблюдение може да изглежда незначително, но тъй като богословите на адвентизма се стремят да поддържат своите басни, те са взели един пасаж от Сестра Уайт, в който тя говори в бъдеще време за човек, който щеше да дойде в духа и силата на Илия, и са

прибавили своя собствена басня като обяснение, настоявайки, че Сестра Уайт е говорела за самата себе си.

„Пророчеството трябва да се изпълни. Господ казва: „Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия преди да дойде великият и страшен ден Господен.“ Някой трябва да дойде в духа и силата на Илия, [Виж приложението.] и когато се яви, хората може да кажат: „Ти си прекалено ревностен, не тълкуваш Писанията по правилния начин. Нека аз ти кажа как да проповядваш вестта си.““

„Има мнозина, които не могат да различат между Божието дело и делото на човека. Ще кажа истината така, както Бог ми я дава, и сега казвам: ако продължавате да намирате недостатъци, да имате дух на раздор, никога няма да познаете истината. Исус каза на Своите ученици: „Още много неща имам да ви казвам, но сега не можете да ги понесете.“ Те не бяха в състояние да оценят свещените и вечните неща; но Исус обеща да изпрати Утешителя, Който щеше да ги научи на всичко и да им припомни всичко, каквото им беше казал.

„Братя, не бива да възлагаме упованието си на човек. „Отдръпнете се от човека, чийто дъх е в ноздрите му; защото за какво следва да се счита той?“ Трябва да окачите безпомощните си души на Исус. Не подобава на нас да пием от извора в долината, когато има извор в планината. Нека оставим по-долните потоци; нека дойдем при по-високите извори. Ако има някоя точка на истината, която не разбирате, по която не сте съгласни, изследвайте, сравнявайте Писание с Писание, спускайте шахтата на истината дълбоко в мината на Божието слово. Трябва да положите себе си и мненията си на Божия олтар, да отхвърлите предубежденията си и да позволите на Духа на небето да ви води във всяка истина.“ Свидетелства към проповедниците, 475, 476.

„Някой трябва да дойде в духа и силата на Илия“: Тези думи погрешно са били прилагани от някои към определена личност, за която се е смятало, че ще се появи с пророческа вест след живота и делото на г-жа Уайт. Трите абзаца, съставляващи тази статия, озаглавена „Нека небето води“, са само малка част от беседа, изнесена от Елън Уайт в Батъл Крийк, Мичиган, сутринта на 29 януари 1890 г. Когато това е било публикувано в Review and Herald от 18 февруари 1890 г., то е носело заглавието „Как да се посрещне една спорна доктринална точка“. Други откъси, извлечени от тази статия и използвани в голяма степен за попълване на определени страници от този том, могат да се намерят на страници 23, 104, 111, 119, 158, 278 и 386. Статията е възпроизведена изцяло в Selected Messages 1:406–416, като частта, съставляваща откъса, озаглавен „Нека небето води“, се намира на страници 412 и 413. Когато статията бъде прочетена в нейната цялост, става ясно, че Елън Уайт в това изявление, направено само малко повече от година след Конференцията в Миннеаполис пред една група в Батъл Крийк, е говорела за собственото си служение. Някои бяха станали критични към нейното дело. Обърнете внимание, че в абзаца, предхождащ онзи, който се появява в този том на страница 475, Елън Уайт заявява:“

„Ние трябва да дойдем в такова положение, че всяко различие да се стопи. Ако мисля, че имам светлина, ще изпълня дълга си, като я представя. Ако бих се съветвал с други

относно вестта, която Господ би желал да дам на народа, вратата би могла да бъде затворена, така че светлината да не достигне до онези, при които Бог я е изпратил. Когато Исус влезе в Йерусалим, „цялото множество на учениците започна да се радва и да хвали Бога с висок глас за всички великите дела, които бяха видели; казвайки: благословен Царят, Който иде в името на Господа; мир на небето и слава във висините. И някои от фарисеите измежду множеството Му рекоха: Учителю, смъмри учениците Си. А Той в отговор им каза: Казвам ви, че ако тези замълчат, камъните веднага ще извикат“ (Лука 19:37–40).

„Юдеите се опитаха да спрат прогласяването на вестта, която беше предсказана в Божието слово.“

„След това тя отново се позовава на своя собствен опит:

„Пророчеството трябва да се изпълни. Господ казва: „Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен“ (Малахия 4:5). Някой трябва да дойде в духа и силата на Илия, и когато се появи, хората може да кажат: „Ти си твърде ревностен, не тълкуваш Писанията по правилния начин.“ — Избрани вести, том 1, 412.

„Че тя се е отнасяла до собствения си опит, се изяснява още и от следващия абзац, в който тя заявява:“

„Ще говоря истината така, както Бог ми я дава...“ Приложение към „Свидетелства към служителите“.

Фактът, че Елън Уайт е трябвало да се противопоставя на басните на богословите и водачите от своето време, не предоставя никакво доказателство, че тя е отъждествявала себе си с „мъжа“, който щеше да дойде в бъдеще в духа и силата на Илия. Къде има каквото и да било доказателство за многобройните противници на Елън Уайт в рамките на адвентизма, които да нападат метода на библийско приложение, който тя използваше? Кога някога ѝ е било казано: „ти не тълкуваш Писанията по правилния начин“? Тя ясно посочва, че в края на света ще има движение от хора, които ще бъдат овластени от духа и силата на Илия, и не съществува никакъв законен начин да се предполага, че тя е мислела, че това движение на силния вик на третия ангел се е осъществявало по времето, когато е пророкувала за бъдещото проявление на силата на Илия. Лаодикийските адвентни богослови биха накарали своето стадо да повярва, че сестра Уайт е „правела препратка“ към „собствения си опит“ като изпълнение на пророк Илия, който щеше да бъде изпратен преди великия и страшен ден Господен.

Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен. Малахия 4:5.

Една пророческа характеристика на Илия като символ е, че той представя библийска методология, която се противопоставя на басните на едно свещенство, раздаващо басни за обичаи и предания. Неговото дело на приготвяне на пътя („това е пътят, ходете по него“) се извършва чрез библийската методология, която се противопоставя на ученията на покварено

свещенство. И според тримата свидетели — Илия, Йоан Кръстител и Милър — придружени от свидетелството на Сестра Уайт за тогавашното бъдещо явяване на Илия, той ще бъде мъж, а не жена. Когато методологията на Палмони и Алфа и Омега бъде правилно разбрана, тя се разпознава не просто като съвкупност от библейски правила за тълкуване на Писанията, а като препис на Христовия характер, който е Неговата слава.

И славата на Господа ще се яви, и всяка плът заедно ще я види; защото устата на Господа изговори това. Исаия 40:5.

Самият характер на Христос е представен чрез метода, който трябва да се прилага при разбирането на Неговото Слово, защото Той е Словото.

„Божият закон в небесното светилище е великият първообраз, на който предписанията, изписани върху каменните плочи и записани от Мойсей в Петокнижието, бяха безпогрешен препис. Онези, които стигнаха до разбирането на тази важна истина, така бяха доведени да видят свещения, неизменен характер на божествения закон. Те видяха, както никога преди, силата на думите на Спасителя: „Докле премине небето и земята, ни една йота или една чертица няма да премине от закона.“ Матей 5:18. Божият закон, бидейки откровение на Неговата воля, препис на Неговия характер, трябва да пребъдва во веки, „като верен свидетел на небето“. Нито една заповед не е била отменена; нито йота, нито чертица е била изменена. Псалмистът казва: „До века, Господи, Твоето слово е утвърдено на небесата.“ „Всичките Му заповеди са верни. Стоят твърдо до века и во веки.“ Псалм 119:89; 111:7, 8.“ Великата борба, 434.

Както Десетте заповеди са неизменен израз на характера на Христос, така и правилата на пророческото тълкуване са израз на Неговия характер.

„Ние трябва сами за себе си да знаем какво съставлява християнството, що е истина, що е вярата, която сме приели, кои са библейските правила — правилата, дадени ни от най-висшия авторитет. Има мнозина, които вярват без основание, върху което да изградят вярата си, без достатъчно доказателство относно истинността на въпроса. Ако им бъде представена някаква идея, която е в съгласие с техните собствени предвзети мнения, те са напълно готови да я приемат. Те не разсъждават от причина към следствие; тяхната вяра няма истинска основа и във време на изпитание ще открият, че са градили върху пясъка.“

„Онзи, който почива, удовлетворен от собственото си сегашно несъвършено познание на Писанията, смятайки го за достатъчно за своето спасение, почива в гибелна измама. Има мнозина, които не са напълно снабдени с библейски доводи, за да могат да разпознават заблудата и да осъждат всяко предание и суеверие, представяни измамно като истина. Сатана е въвел своите собствени идеи в поклонението на Бога, за да поквари простотата на Христовото евангелие. Голям брой от онези, които претендират, че вярват в настоящата истина, не знаят какво съставлява вярата, която веднъж завинаги бе предадена на светиите — Христос във вас, надеждата на славата. Те мислят, че защитават старите ориентири, но са хладки и безразлични. Те не знаят какво означава да вплетат в своята опитност и да притежават действителната сила на любовта и вярата. Те

не са прилежни изследователи на Библията, а са лениви и невнимателни. Когато възникнат различия в мненията относно текстове от Писанието, онези, които не са изучавали целенасочено и не са установени в онова, което вярват, отпадат от истината. Трябва да внушим на всички необходимостта от усърдно изследване на божествената истина, за да могат да знаят, че знаят какво е истина. Някои претендират за голямо знание и се чувстват удовлетворени от състоянието си, когато не притежават повече ревност за делото, нито по-пламенна любов към Бога и към душите, за които Христос умря, отколкото ако никога не бяха познали Бога. Те не четат Библията, [за да] присвоят на собствените си души нейната същина и тлъстина. Те не чувстват, че това е Божият глас, Който им говори. Но ако искаме да разберем пътя на спасението, ако искаме да видим лъчите на Слънцето на правдата, трябва да изучаваме Писанията с определена цел, защото обещанията и пророчествата на Библията хвърлят ясни лъчи на слава върху божествения план на изкуплението — велики истини, които не се разбират ясно.“ The 1888 Materials, 403.

Да бъдеш истински християнин означава да бъдеш като Христос. Пасажът посочва, че ние „трябва сами за себе си да знаем какво съставлява християнството“. Казва се, че ние „трябва да знаем“ „що е истина“. Ние „трябва да знаем“ „коя е вярата, която сме приели“. Трябва да знаем „какви са библейските правила — правилата, дадени ни от най-висшия авторитет“. Да бъдеш христов подобен изисква да знаеш какви са библейските правила, които са ни дадени от най-висшия авторитет. Без тези правила ние не можем да бъдем христов подобни, защото правилата, дадени от най-висшия авторитет, са препис на Неговия характер.

Друга характерна особеност на Илия е делото по приготвянето на пътя за вестителя на завета. Илия представлява делото, което се извършва през време на една история, когато един предишен избран народ бива отминаван и същевременно се избира нов избран народ. Тази история представлява процес на очистване, който произвежда народ, представен като чист принос, за разлика от предишния нечист избран народ.

Ето, Аз изпращам Моя вестител, и той ще приготви пътя пред Мене; и внезапно ще дойде в храма Си Господ, Когото вие търсите, да! Ангелът на завета, в Когото вие благоволявате; ето, Той ще дойде, казва Господ на Силите. Но кой може да устои в деня на Неговото идване? И кой ще стои, когато се яви? Защото Той е като огъня на очистител и като сапуна на тепавичари. И ще седне като очистител и пречиствач на сребро; и ще очисти левиевите синове и ще ги пречисти като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:1–4.

Йоан Кръстител приготви пътя за Христос, за да дойде внезапно и да очисти Своя храм. Очистването на храма в началото и в края на Христовото служение беше изпълнение на трета глава на Малахия. Йоан беше вестителят, който приготви пътя за Вестителя на завета да очисти синовете на Левий.

„При очистването на храма Исус възвестяваше Своята мисия като Месия и пристъпваше към Своето дело. Този храм, издигнат за обиталище на Божественото присъствие, бе

предназначен да бъде нагледен урок за Израил и за света. От вечни векове Божията цел беше всяко сътворено същество — от сияйния и свят серафим до човека — да бъде храм за обитаващия в него Творец. Поради греха човечеството престана да бъде храм за Бога. Помрачено и осквернено от злото, сърцето на човека вече не разкриваше славата на Божествения. Но чрез възплъщението на Божия Син намерението на Небето се изпълнява. Бог обитава в човечеството и чрез спасителната благодат човешкото сърце отново става Негов храм. Божият замисъл беше храмът в Йерусалим да бъде непрестанно свидетелство за високото предназначение, открито пред всяка душа. Но юдеите не бяха разбрали значението на сградата, на която гледаха с такава гордост. Те не се бяха предали като свети храмове на Божествения Дух. Дворовете на йерусалимския храм, изпълнени с глъчката на нечестива търговия, твърде вярно представяха храма на сърцето, осквернен от присъствието на чувствена страст и нечисти помисли. Като очистваше храма от световните купувачи и продавачи, Исус възвестяваше Своята мисия да очисти сърцето от осквернението на греха — от земните желания, себелюбивите похоти и злите навици, които развъртават душата. „И Господ, Когото търсите, внезапно ще дойде в храма Си, да! Ангелът на завета, Когото вие желаете; ето, ще дойде, казва Господ на Силите. Но кой ще издържи деня на пришествието Му? И кой ще устои, когато се яви? Защото Той е като огъня на златаря и като сапуна на тепавичарите; ще седне като очистител и пречистител на сребро; ще очисти Левиевите синове и ще ги претопи като злато и като сребро.“ Малахия 3:1–3.“ Копнежът на вековете, 161.

Йоан Кръстител беше вестителят, който приготви пътя за Христос, за да дойде внезапно и да очисти Своя храм; и Уилям Милър извърши същото подготвително дело за Христос, за да дойде внезапно в Пресвятото място на 22 октомври 1844 г.

„Пришествието на Христос като наш Първосвещеник в Пресвятото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; пришествието на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и пришествието на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и същото е представено и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девици в Матей 25.“ Великата борба, 426.

Йоан и Милър предобразиха очистването, представено от Малахия, което сега се извършва в настоящата ни история.

„Пророкът казва: „И видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от славата му. И извика със силен глас, казвайки: Падна, падна Вавилон великият и стана жилище на бесове“ (Откровение 18:1, 2). Това е същата вест, която бе дадена от втория ангел. Падна Вавилон, „защото тя напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). Какво е това вино? — Нейните лъжливи учения. Тя е дала на света една лъжлива събота вместо съботата на четвъртата заповед и е повторила лъжата, която Сатана най-напред каза на Ева в Едем — за естественото безсмъртие на душата. Множество сродни заблуди тя е разпространила надлъж и нашир, „като преподават за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:9).“

„Когато Исус започна Своего обществено служение, Той очисти храма от неговото светотатствено оскверняване. Сред последните дела на Неговото служение бе второто очистване на храма. Така и в последното дело за предупреждението на света се отправят два отделни призива към църквите. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). А в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония“ (Откровение 18:4, 5).“ Избрани вести, книга 2, 118.

Двете очиствания на храма в служението на Христос и двете очиствания на храма в историята на милеритите бяха изпълнения на трета глава на Малахия и сочат напред към двете очиствания на храма, които започнаха на 11 септември 2001 г., когато великите сгради на град Ню Йорк бяха съборени чрез Божие докосване и мощният ангел от Откровение осемнадесета глава слезе, за да осветли земята със своята слава. Наред с другото, това опровергава блюдото с басни, поднасяно от лаодикийските богослови на адвентизма, които твърдят, че Елън Уайт е била пророкът Илия, който щеше да дойде преди великия и страшен ден Господен. Очистването на храма, което се извършва, когато ангелът от Откровение осемнадесета глава слиза, започна осемдесет и шест години след като Елън Уайт бе положена в покой.

Йоан Кръстител и неговите ученици, Милър и милеристите и Future for America представляват вестителите, които приготвят пътя за Вестителя на завета, за да дойде внезапно в Своя храм и да го очисти от неговото светотатствено оскверняване.

Илия като символ представя човек. Той представя човек, призован от обикновения ход на живота, а не свещенически богослов. Неговото служение представя правилната библийска методология, която представлява правилата, дадени от върховния Авторитет. Неговото служение е в противоборство с методологията на сегашното лаодикийско свещенство, основана на басни, обичаи и предания. Той подготвя пътя за очистителен процес, който издига нов избран народ от остатъка на един избран народ, който бива отминат. Очистителният процес е поставен в контекста на внезапното му настъпване.

Илия също така представлява служение и дело, които Бог по особен начин установява и определя като изключителното служение на Бога.

Ще покажем това в историята на милеритите в следващата статия.

И когато настана времето за принасянето на вечерната жертва, пророк Илия се приближи и каза: Господи, Боже Авраамов, Исааков и Израилев, нека се узнае днес, че Ти си Бог в Израил и че аз съм Твой служител, и че всичко това съм извършил по Твоето слово. 3 Царе 18:36.